

HÁBORGÓ CSEND

„Szívszaggató szerelmes levél
a természethez. Egyszerűen
lenyűgöző!” – *Herald*

finep
selection

A *tenger útja* rendkívüli, izgalmas folytatása.

RAYNOR WINN

RAYNOR WINN

HÁBORGÓ CSEND

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELSŐ RÉSZ

Mindörökké vadon

*Mielőtt a madár a magasba száll,
a tojáshéjnak meg kell repednie.*

Lord Alfred Tennyson: *Május ígérete*

*Hallom a hangot, de nem értem beszédét.
Valahol az elmém legmélyén,
lüktető vérem és az elektromos töltések közt,
nesz lenne, vagy inkább*

egy érzés?

*Sötét és mély, akár ezernyi torokból
felmorajló szavak tengere
vagy kemény földön doboló lábak ritmusa*

vagy madárcsicsergés

*hosszan és mélyen zeng a félhomályban,
ahogy a fény megmártózik a hegyek mögött,
és a táj*

kékbe öltözik.

I. Elnyelt a föld

AHOGY BÁRKI MÁS AZ ORSZÁGBAN, már nekem is rég ágyban kellett volna lennem, és nem egy jéghideg sziklán ácsorognom a szirttetőn újév hajnalán. De ahogy a szemem kipattant a sötétben azon a téli éjszakán, ugyanaz a gyötrődés tört rám, amely miatt már hónapok óta csak forgolódtam, ugyanazok a hangok szólaltak meg a fejemben, és egyszerűen muszáj volt útra kelnem...

Nyakamba vettem hát Polruan szűk mellékutcait. A függönyöket már rég behúzták, csend telepedett a falvacskára. A mulatozók sokasága eltűnt, a tűzijátékok és az előző éjszaka zaja elhalt. Újra beköszöntött az éj nyugalma, amelyet csak az utcai fények áradata és a széles, mély torkolatú folyó áramlása tört meg. A víz hömpölyögve zúdult a partvidék felé, felszínén ezernyi fény járt táncot. Csupán egyetlen csónakot láttam kikötve, orra horgonylancra feszítve, fara ritmikusan, halfarokszerűen ringatózott a sebesen áramló vízen. Az utolsó házat is elhagyva kísértáltam a határba. Zseblámpa nélkül is elboldogultam, úgy ismertem ezt az útvonalat, mint a tenyereimet. A lábam a sötétben is megtalálta azt a töviséken és sziklákon át kanyargó, kitaposott ösvényt, amely felvezet a meredek emelkedőkön, ahol a szárazföld a tengerbe omlik, ahol hullámok ostromolják az éjfékete sziklafalat. A szélben hajlongó, kicsavarodott

galagonyabokron túl, amely árnyékot vet a tájra. Durva utakon felfelé, ahol szinte már nem is látom a lábam, át a hídon, ahol a talaj kisimul alattam, és feltámad a szél. Nem láttam ugyan, mégis tudtam, hogy ott van. Mindkét irányból éreztem a part vonzását, szélesre tárt karokkal olvadtam egygyé azokkal az oly jól ismert, mégis észrevétlen sziklás alakokkal, még a lélegzetvételem, sőt az egész lényem is összefonódott a széllel.

A parti ösvénytől nem messze egy kicsiny, rekettyebokrokkal övezett sziklakibúváson találtam magam, ahová a birkanyáj gyakran behúzódot az időjárás elől, és már az összes füvet lelegelte. Egy hely, ahol kicsit elidőzhet az ember. Nyugtalanságom lassacskán elillant, én pedig hagytam, hogy a kimerültség hulláma magával ragadjon. Sűrű, áthatolhatatlan sötétség telepedett rám, de a szél így is átsüvített a bokron a fejem fölött, túlevelek savas illatát hozva magával, míg odalent a sziklafalat ostromló tenger ütemes rezgésével keresztülmorajlott a talajon. Magzatpózban kuporogva a sapkámra húztam a kapucnimat, kesztyűbe bújtatott kezeimet a hónaljam alá dugtam, a gondolataim pedig végre kiszálltak a fejből, és szertefoszlottak a dühöngő, sötét éjszakában. Csend költözött az elmémbe. Képtelen voltam tovább gondolkozni, csak érezni tudtam, míg végül mély álomba szenderültem, hogy egy kis időre mindenről megfeledkezzem.

Enyhe fény törte meg a sötétséget, visszarángatva a sajtó, elgémberedett testembe, de mozdulatlan maradtam; szorosán összegömbölyítettem bebugyolált testemet, belekapaszkodtam az utolsó darabka melegségbe. Egy sötét alak suhant el fölöttem a szürkületben, feszes farktollát és hosszú, széles szárnyait csak enyhén billentette a szél, ahogy elrugaszkodott a szikláról, és eltűnt a láthatáron. A tisztuló égboltot fürkésztem, hátha visszatér, egy pillanatra sem hunytam le a szemem, nehogy lemaradjak róla. A fejem már fáj az erőlködéstől, de a figyelmem akkor is a horizontra terelődött, ahol egy rövid időre gyenge, aranyló fény derengett fel, mielőtt a csodát

záporfüggöny takarta el messze a tengeren. Aztán nesztelenül visszatért, könnyedén emelkedve a magasba, hogy utána a hegyek fölött lebegjen. Sötét háta és fekete végű szárnya szinte egybeolvadt az ég aljával, csupán a farka hegyén felvillanó fehérség árulta el a reggeli zsákmányban reménykedő rétihéját.

Tompa csípőfájdalommal egyenesedtem ki, és ahogy kikászálódtam a tövisek alól, egy borzot pillantottam meg, amint éppen a parti ösvényt elhagyva a mezők felé igyekszik a messzi kerítésnél lévő aljnövényzetbe. Sebesen szedte rövidke, köpcös lábait a csomókban növő fűben. Felkelt téli lassúságából, és olyan sokáig volt ébren, hogy időközben egészen kivilágosodott. Az éhség csalogatta elő rejtekéből ezen a hideg téli éjszakán, most azonban vissza kellett térnie az odújába, mélyen a föld alá, ahol biztonságos és meleg búvóhely várta. Föld alatti járatának széles nyílásánál megtorpant, körbenézett és körbeszaglászott. Aztán el is tűnt, bebújva biztonságos, láthatatlan kis világába. Elnyelte a föld.

A halványszürke fényben az utolsó sziklára is felmásztam, és lábamat lógatva leültem a szélére. Ahol a szárazföld véget ér, és a tenger elkezdődik. Egy hely, ahol két világ találkozik, ahol a kezdet és a vég összeér, ahol az ember két élet között lebeg. Elveszett vagyok, de itt legalább egy pillanatra megtaláltam magam.

Ahogy visszatértem, egy szunyókáló falu fogadott. Fowey-ből, a folyó túlsó oldaláról már átszűrődött némi fény. Az emberek az ágyból kitámolyogva leföztek egy kávé, feltekerték a fűtést, aztán visszafeküdtek. Szűk utcákon keresztül eljutottam a sötétben felderengő, égbe magasodó kápolnáig, a vaskapun belépve keresztülmentem az épület és a sziklák között húzódó betonfolyosón, aztán beléptem a hátsó, keskeny lakás ajtaján. A hideg a csontjaimig hatolt, minden porcikámba fájdalom nyilallt. Mégis azt gondoltam, hogy valami olyasmit értettem meg, amit azóta keresek, hogy

megérkeztünk a kápolnába, és először beléptünk azon az ajtón. Amikor letettük a hátizsákjainkat a földre a 630 mérföldes túra után, kikötöttük a sáros bakancsainkat, és megpróbáltuk újra befo-
gadni azt az érzést, hogy tető van a fejünk fölött. Végül azt hiszem, rájöttem, miért nem tudok letelepedni, miért vagyok olyan nyug-
hatatlan, és miért nem jön álom a szememre. Főztem egy teát, és
felvittem Mothnak, aki a férjem, szeretőm és barátom immár több
mint harminc éve.

Szétterpeszkedve feküdt a hálósobában, még a rózsablakon
beszűrődő, egyre erősödő napfény sem ébresztette fel. Úgy tűnt,
semmi nem tudja felkelteni, akár tizenkét órán keresztül is tudott
aludni, és még úgy is álmos maradt. Én viszont felráztam, és szo-
kásomhoz híven teával meg két darab keksszel indítottam a napját.

– Moth, ébredj már, valamit ki akarok próbálni!

– Mi? Te meg mit csinálsz? És miért vagy felöltözve?

– Nem tudtam aludni.

– Megint?

– Tudom, fáradt is vagyok, de akkor is ki kell próbálnom vala-
mit.

A matracot a szoba sarkába, a kartondobozból eszkábált ruhás-
szekrény mellé helyezve hatalmas hely szabadult fel a linóleum-
mal borított padlón. Kivettünk egy zöld csomagot a szemközti sa-
rokban lévő hátizsákból, kicipzároztuk, majd kiráztuk belőle azt
az ismerős nejlonbatyut. Ahogy szétnyitottuk a sátrat, dohos szag
csapta meg az orrom, szinte éreztem a homok, a szél és az eső aro-
máját, a sirályokkal megtelt, ózonmentes levegő friss illatát. Máris
odakint voltam, a vadonban, a vörös, a fekete és a barna megany-
nyi árnyalatában pompázó földön, nyirkos, mocsaras erdőkben, el-
dugott völgyekben.

– Azt csinálsz, amit akarsz, de én még azért igényt tartok arra a
matracra. Igazából kezdek újra hozzászokni a kényelemhez.

– Rendben, de ezt muszáj kipróbálnom. Nem bírom tovább alvás nélkül.

Egyre növekedő várankozással kattintottam egymásba az összeragasztott merevítőket. Minden a helyére került, és a zöld házikó készen állt. Amint bemásztam a dohos szagú kis kuckóba, boldogság járta át a testem. Moth főzött még egy teát, én meg behurcoltam a régi felfújható matracokat és hálósákokat, és elvettem egy párnát az ágyról. Újra ott éreztem magam. Igen, ezt kerestem! Arcom a párnába fúrtam, a világ elsötétült, az álom mindent elsöprő hullámként sodort magával. Elnyelt a föld.

2. Láthatatlan

A KARÁCSONYI SZÜNET VÉGET ÉR, szegény diákok pedig visszaülnek az iskolapadba, de nem igazán akad közöttük olyan, aki az ötvenes évei közepén jár, és azonnal elfelejti a tanultakat. A kápolna nappalival egybenyitott konyharészlegén állva futottunk végig Moth napi teendőinek a listáján, mielőtt elindult volna az egyetemre. Telefon, pénztárca, szemüveg, pipa; kocsikulcs, pipa; jegyzetfüzet a napi teendőkkal, pipa.

– Akkor este találkozunk.

– Igen, addig is szia.

És már el is indult, de én még mindig hallottam a lépteit, ahogy bizonytalanul botorkál végig a kápolna mellett a téli reggel derengő fényében. Becsuktam az ajtót, és visszamentem a lakás hosszú, szűk folyosószerű részébe. Leültem az asztalhoz egy csésze teával, és átgondoltam az előttem álló napot. Vártam, hogy a kenyér kiugorjon a pirítóból, és közben a könyvespolcot fürkészttem, hátha találok valamit, amivel még egy kicsit húzhatnám az időt. Valahogy nem akaródzott a gép elé ülnöm, hogy aztán órákon át tartó, lélekölő állásvadászatba kezdjek egy olyan munkáltató után keresgélve, aki pont egy képesítés és munkatapasztalat nélküli ötvenest keres. A piciny polcra véletlenszerűen tettük ki a könyveket, ami épp a

kezünkbe akadt a dobozból. Csupán néhány szanaszét hagyott kötetet, amit az utolsó pillanatban pakoltunk össze, mielőtt elhagytuk az otthonunkat. Akárhányszor rápillantottam azokra a könyvekre, rögtön visszarepültem az időben, és abban az utolsó pillanatban találtam magam, amikor véglegesen kiköltöztünk a házból. Kilakoltattak minket az álomotthonunkból, amiben nyaralót működtettünk az odalátogatók számára, és ahol birkákat tartottunk meg zöldegeket termesztünk. Az otthon, ahol a gyermekeink felnőttek, a ház, ami húsz évig a világot jelentette számunkra. Egészen addig, amíg egy régi barátunkkal folytatott pénzügyi vitából bírósági per lett, mi pedig kilakoltatási felszólítást kaptunk. Az a néhány könyv, amit még össze tudtunk szedni, mielőtt becsuktuk magunk mögött az ajtót, és végleg hátrahagytuk az addigi életünket, az ajtón dörömbölő végrehajtók, az örök otthontalanságtól való félelem és a mindent elsöprő szomorúság emlékét idézi. Ha tudtam volna, hogy csupán ezt az egyetlen doboz könyvet hozzuk magunkkal az új életünkbe, talán jobb könyveket válogatok ki. Végigsimítottam a kezemet a köteteken, és közben kerestem valamit, bármit, ami elrepít engem onnan a falak közül, messze a kápolnától. Talán a *Gombahatározó*, bár januárban nem sokra mentem vele; *A kívülről II.*, na, az végképp nem; esetleg a *Five Hundred Mile Walkies* (500 mérföld kutyasétáltatás), az a könyv, amelyik váratlan kalandra hívott bennünket? Nem, itt már csak egy könyv segíthetett. Méghozzá a *The South West Coast Path: From Minehead to South Haven Point* (A South West Coast Path: Mineheadtől a South Haven-fokig), Paddy Dillon gyönyörű útikalauza a 630 mérföldes túrához. A könyv, amely egészen Polruanig vezetett minket. A barátunk, ami mindig ott lapult a zsebünkben, amikor eldöntöttük, hogy nem adjuk meg magunkat a hajléktalanság okozta károsnak, és hátizsákjainkat felvéve végigjárjuk a Paddy által leírt túraútvonalat. Mindezt a szabad ég alatt, a sziklákon és a partokon tengődve, otthontalanul és nincstelenül.

A kis barna könyvecske műanyag borítója még mindig sértetlen volt, a lapokat egy fekete hajgumi tartotta össze. Ahogy levettem, a merev lapok hullámként türemkedtek ki, ami egy kemény homokos tengerpartra emlékeztetett, közeledő dagály idején. Az esőtől összetapadt lapok közé képeslapokat, madártollakat, fűszálakat, papírfecniket és virágokat tűzdeltünk. Egy túraútvonal emlékei, ami a szirttetőtől a tenger szintjéig és vissza húzódik, egészen addig, amíg a vadon hullámvasútja végigsiklik Délnyugat-Anglia teljes partvonalán. Az út végére a túrázó elmondhatja, hogy csaknem az Everest négyszeresét mászta meg.

Megvajaztam a piritózt, és vártam, hogy megcsörrenjen a telefon. Moth hívását vártam, hogy biztosítson arról, megérkezett az egyetemre, és nem Truróban üldögél egy kávézóban, vagy Watergate-ben sétál a tengerparton, mert útközben megint elfelejtette, merre is tartott eredetileg, és aztán végül más úti célt tűzött ki maga elé. Csak lapozgattam a könyvecskét, nem is igazán akartam belenézni. Hosszú hónapok napsütötte és viharverte emlékeit őrizte, amiket sziklák tetején töltöttünk az időjárás viszontagságainak kitéve. De volt még benne valami más is: a fájdalom és a bánat szomorú emlékei arról a szörnyű hétről, amikor eldöntöttük, hogy útra kelünk. Más emberek voltunk akkoriban, kétségbeesett, szorongó, rémült emberek, akik húsz évet próbáltak dobozokba gyömöszölni néhány nap alatt, mielőtt ki kellett költözniük az otthonukból. Akkor azt hittük, az otthonunk elvesztése a legrosszabb dolog, ami valaha történhet velünk. Aztán jött az a kórházi vizsgálat, és máris más fényben láttuk a dolgokat. Az életünk fénye már amúgy is kihunyóban volt, az orvos pedig az asztala sarkán ülve az utolsó lámpánkat is leoltotta.

Becsuktam a könyvet. Tényleg újra át akartam élni azt a hetet, azt a borzalmat? Túl késő: már nem menekülhettem előle. Örökre az emlékezetembe vésődött, ahogy Moth teste összerándult, amikor gyógyíthatatlan neurodegeneratív betegséget diagnosztizáltak

nála, amire még csak kezelés sem létezik. Nem szabadulhattam az újra meg újra visszatérő félelemtől, akárhányszor eszembe jutott, hogy Moth vállfájdalma, a zsibbadás a bal oldalában, és a szellemi hanyatlás, ami sötét ködként árnyékolja be a gondolatait nemcsak szimplán az öregedés jele, hanem a CBD, azaz kortikobazális degeneráció, egy alattomos, megállíthatatlan, igencsak gyors lefolyású kór tünete. És amikor a doktor azt ecsetelte, hogy Moth még nyelni is elfelejt majd, és tüdőgyulladás következtében a saját nyála miatt fog megfulladni, abban a pillanatban rádöbrentünk, mennyire rosszul gondoltuk, mivel sokkal szörnyűbb dolgok várnak ránk a hajléktalanságnál.

Újra feltettem a vízforralót. Már rég ott kellene lennie – miért nem hívott még? Lapozgattam a könyvet, óvatosan hajtogatva a megszáradt lapokat. Paddy ösvényleírásai valóságos emlékhegyekként csúcsosodtak ki. „Itt lesz egy kis emelkedő.” Felnevettem, mert eszembe jutott, ahogy ott álltunk az út elején, és ezt a sort olvasva bámultuk azt a meredek ösvényt, amelyet kacskaringós út követett egy csaknem teljesen függőleges sziklafalon. De ahogy a lapok végre elváltak egymástól, Moth megjelent a margón, és szinte láttam magam előtt az arcát, ahogy rám nézett a zseblámpa fényében egy sötét éjszakán, amikor az utolsó fény is eltűnt a láthatáron, és a mi kis zöld sátrunk dohos nejlonotthonként ölelt körbe minket. Még mindig az a vad, megállíthatatlan férfi volt, akit egész életemben szerettem. Már majdnem lecsukódott a szemem, de a hálózsákomban fekvé figyeltem, ahogy ott ül, és ír. Mosolyogva jegyezte le azokat az icipici ákombákomb betűket az útikönyv lapjainak a szélére, és ezzel megörökítette a sziklákon és partokon töltött napjainkat, sátrazásainkat a hegyfokokon és a sziklás párkányokon. „Ma a Leskey-peremen vertünk sátrat, majdhogynem a tengerben.” „Annyira farkaséhes vagyok, hogy Ray kekszét is felfaltam, de szerintem nem vette észre.” „A sátorból kilépve rádöbrentünk, hogy csupán egy méterre vagyunk a szakadék szélétől.” „Szeder.” „A tenger olyan,

mint a szirup, tengerré váltam.” „Ray kezét fogtam a világ végén.” „Ma egy teknős mellett sétáltam.”

A kopott, ceruzával irkált szavakat megérintve újra ott voltam vele a viharban és az esőben, ahogy a lábát figyeltem, miközben haladt előttem az úton, és egy új világ felé repített a szél. Az egyetem és a kápolna világába, ahol a Coast Path a bejárati kapun át futott, én pedig vártam, hogy Moth visszatérjen. Még mindig nem jelentkezett – hol a csudában lehet?

Ahogy a lapok lassacskán szétváltak, a 140. oldalon találtam magam: Portheras-öböl. „Delfinek és dagály.” „A sátorral a fejem fölött futottam.” „Tényleg igaz ez az egész?” Az a varázslatos pillanat, amikor ráeszméltünk, hogy Moth meghazudtolta az orvosokat, akik azt állították, hogy a CBD gyógyíthatatlan, nincs rá kezelés, és nem fog javulni az állapota. Az éjszaka, amikor a holdfényben futottunk a tengerparton. A felállított sátorral a fejünk fölött szaladtunk el a dagály elől, és közben újra megtanultunk remélni. A túra után, mielőtt Moth megkezdte volna az egyetemet, elmeséltük az orvosnak, milyen szépen javul az állapota, és hogyan csinált a betegség szakértői szerint addig elképzelhetetlen dolgokat. Az orvost nem hozta lázba a beszámoló.

– Vágjon csak bele a képzésbe, de készüljön fel arra is, hogy idő előtt ott kell hagynia az egyetemet. – Arra célzott, hogy Moth talán meg sem éri a végét.

Nem hittünk neki, egyszerűen nem akartuk elfogadni. Az idő múlásával azonban, ahogy az iskola miatt egyre nagyobb nyomás nehezedett Mothra, és egyre inkább ülő életmódot folytatott, a szirttetőn meglelt egészsége és könnyed mozgása valahogy elhagyta. A csendes, hideg téli napok beköszöntével visszatért a zsibbadás, sajgó teste újra lelassult. Minden egyes nap kínszenvedések árán állt fel, és amikor korán reggel remegő lábakkal tette meg az első lépéseket, az elkerülhetetlenség érzése kúszott a bőrünk alá. Vonakodva fogadtuk el, amit az orvos mondott: Moth valószínűleg nem

tudja majd befejezni az egyetemet. Bizonyára nehézkes is lenne a dolog, főleg, ha folyton eltűnik. Talán nekem kéne bevinnem őt az egyetemre, és aztán haza is hoznom, amikor végzett? Nem, hiszen így is alig tudtunk megélni a diákhitelből, és azt meg végképp nem engedhettük meg magunknak, hogy napjában kétszer tegyük meg az utat. Egy nyomkövetőre volt szükségem. Becsuktam a könyvet. Szomorúság kerített hatalmába, ha arra gondoltam, hogy egyszer majd eljön az a nap, amikor Moth már nem tudja felidézni a közös emlékeinket. A nap, amikor a CBD már olyan méreteket ölt, hogy a tiszta, varázslatos, vad élményeink végleg feledésbe merülnek számára, és már csak én őrzöm majd őket. A nap, amikor az útikönyv lesz az egyetlen bizonyítéka annak, hogy egyáltalán valaha is megtettük azt az utat.

Mégis hol a francban van már?

Felkapcsoltam a villanyt. Délelőttre járt, a nap odébb vándorolt, a fénye alig szűrődött be az ablakon, így kissé sötét volt a lakásban. Megittam a teát, és az asztalnál ülve kibámultam a magas kápolna ablakán, amely a szomszéd kertjének a falára nézett. Két méter magasról nézve a kert félig kitöltötte a látóteret, de felette a bokrokkal és magnóliafákkal teli felső teraszt is lehetett látni. Egy hatalmas barna patkány ugrott ki a borostyánból, és végigiszkolta a fal tetején, aztán egy pillanatra megállt, kerek szemével rám meredt, majd végül sarkon fordult, és ahogy jött, úgy el is tűnt. Kinyitottam az ajtót, hogy meglessem, merre ment. Hallottam a mozgását, de rejtve maradt a szemem előtt, csupán a borostyánnal felfuttatott falat láttam, amely másfél méterrel az ajtó felett húzódott. A kápolna fala és a szikla között végigfutó árnyas, nyirkos, zöld folyosóról figyeltem a zörgő levelek közt felfelé haladó állatot. Odafele, az orgonabokrok és a kápolna teteje között vékony kék égbolt terült el. Egy napsütötte, szélfúttá világ, és én tudtam, hogy ott a helyem.

A bezártság sötét érzése telepedett rám, egyszerűen szabadulnom kellett.

Kabátot és telefont ragadva kisiettem az utcára, és a szabad kőszirtek felé vettem az irányt, ahogy a beköltözésünk óta mindennap tettem. A szűk utcán, amin alig fért el egy autó, csak úgy hemzsegetek az emberek. Mászkáltak, hangosan beszéltek, és hadonásztak. Nem sokáig jutottam az úton, máris nyomasztó pánik lett úrrá rajtam. A kert falának dőlve inkább megvártam, amíg az emberek elmennek. Mi történik? Nem értettem, mi ez a hirtelen nyomás a fejemben, és miért vörösödött el az arcom. Nem hóhullám, az már a múlté, de akkor mi ez? Talán megbetegedtem? Még több zajos, nyüzsgő ember rohant el mellettem.

– Helló, micsoda gyönyörű napunk van ma!

Csak egy halk köszönés jött ki a számon, ennél többre nem futotta. Fogalmam sem volt, mitévő legyek, vagy merre menjek, de azon kaptam magam, hogy a kápolna felé rohanok, és már be is csaptam magam mögött a vaskaput, hogy aztán eltűnjek a betonfolyosón. A padlóra fekvé próbáltam mély lélegzetet venni, de a gondolataim csak úgy száguldottak. A lüktetés a fejemben fokozatosan enyhülni látszott, és akkor rádöbbsentem, hogy amióta megérkeztünk a kápolnába, a férjemen és a két gyerekünkön kívül (már amikor felhívtak, vagy néha eljöttek hozzánk) nem sűrűn váltottam szót senkivel. Amikor egyedül mentem el hazulról, igyekeztem nem megszólalni, ha Mothszal mentünk valahová, akkor meg hagytam, hogy ő beszéljen.

Nem is tudom, hogy amióta odaköltöztünk, beszélgetésbe egyedtem-e egyáltalán valakivel. Bevásárlás közben lett volna rá lehetőségem, amikor a kasszás hölgy segített elpakolni, és megszólított:

– Most költöztek ide? Láttam mostanában párszor. Ha jól sejtem, Cornwallból származnak, ugye?

Jó néhányszor eljátszottuk már ezt, és én minden egyes alkalommal kibújtam a társalgás alól, csak eleresztettem egy „köszönöm”-öt, aztán fogtam a szatyromat, és sarkon fordultam. Akadtak pillanatok, amikor a járókelők megálltak, hogy megcsodálják a magas, impozáns kápolna homlokzatát, és a történetéről kérdeztek, de én ilyenkor azt válaszoltam, hogy nem igazán vagyok képben, de szólok Mothnak, mert ő nagyon otthonosan mozog a témában. Aztán visszavonultam az épület hátsó részébe, és ott is maradtam. Akárhányszor kivettem a lábam, mindig roppant kényelmetlenül éreztem magam. De amikor mindenünket a hátizsákunkba pakolva útnak indultunk, egyáltalán nem volt ilyen gondom. Akkor most a faluban miért érzem azt, hogy láthatatlan akarok lenni? Az a kevéske önbizalom, amit nagy nehezen összekapirgáltam a barangolásaink során, a folyó felé kúszó tengeri ködbe veszett. Felültem. Mérgező voltam magamra. Hogy én mennyi időt töltöttem el azzal, hogy még véletlenül se lépjek kapcsolatba másokkal! Nevetséges! Hagytam, hogy a dolgok kicsúszzanak a kezem közül.

Megkerestem a laptopot, és bekapcsoltam egy meditációs csatornát, amit nemrég fedeztem fel. A törökülésben ülő guru lány hangon szólt hozzám:

– Lélegezz be, és figyeld a kilégzésedet, csak a légzésedre összpontosíts! Űzz el a fejedből minden gondolatot, csak a légzésedre figyelj!

Úgy is tettem. Ebben igazán jó voltam. Teljesen ki tudtam üríteni az elmémet, és csak a légzésemre koncentráltam, mintha erre születtem volna. De egy hang befurakodott az elmémbe, és nem tudtam szabadulni tőle. Egy rejtett, elfojtott, elnyomott részből feltörő hang, amely nem bírt csendben maradni. Egy mélyről zenő hang, amely kérdéseket vetett fel.

A telefon megszörrent. Végre-valahára!

– Hol vagy? Nehogy azt mondd, hogy St. Ivesban!

Amikor legutoljára elfelejtette, hová is tartott, egy kávézóból jelentkezett az északi partról, ami egyórányira van az egyetemtől. Ezúttal talán nyugat felé vette az irányt.

– Ma nem. Összefutottam egy csoporttársammal a parkolóban, és végre vette a bátorságot, hogy rákérdezzem, mit csinálók Cornwallban, és miért jelentkeztem a képzésre.

Moth számára elég nehéz volt huszonévesekkel egy iskolába járni. Úgy tűnt, mintha teljesen más világban élnének.

– Hihetetlen, hogy eddig még senki sem kérdezte. És mit választál?

– A jól bevált szöveget mondtam, amit túrázáskor is szoktunk: eladtuk a házat, én meg azért járok egyetemre, hogy taníthassak.

– Nem kimondottan hazugság, inkább féligazság, de most, hogy elmondtad neki, biztos továbbmondja a többieknek. Fenn tudod tartani ezt a sztorit?

– Mindegy, legalább nem kell magyarázkodnom, hogyan vesztettük el az otthonunkat, és hogyan lettünk hajléktalanok. Egyszerűen csak könnyebb így. Most viszont bizonyára azt gondolják, hogy valami dúsgazdag középkorú csávó vagyok, aki éppen egzisztenciális válságba került.

– Végül is nincs messze a valóságtól.

Megkönnyebbülve dőltem a fotelba, tudván, hogy a férjem jó helyen van. Bárcsak én is hozzá hasonlóan tudnám kezelni ezt a változást az életünkben! Moth továbbra is a kicsattanó, társaságkedvelő, sztorizgató énjét adta, még ha néha el is felejtette, hol van éppen. Életünk elnyűtt, eltorzult szálai lassacskán megújultak, valami mégis zavarta a nyugalمامat. Nem csupán Moth egészségi állapota, hanem valami más is. A kora reggeli órákban, elmém sötét zavarában, amikor az ajtót kinyitva felnéztem az égre, de csak egy vékony sűrke csíkot láttam a kápolna és a sziklafal között, vagy amikor kimentem az utcára, és mindenhol emberek nyüzsögtek, és sehol sem tudtam egyedül lenni. Ezeken a napokon elbarangoltam

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

HÁBORGÓ CSEND

a sziklák tetejére, és arcomat a szél felé fordítva magamba szívtam a természet erejét. Annyira igazi volt! A hang a fejemben pedig egyre harsányabban szólt, akárcsak a tenger felől érkező szélvihar. Vagy inkább anyám hangja volt, ahogy azt hajtogatta: „Én megmondtam...”? Nehéz volt megmondani.

Az új év első napjaiban azt hittem, megoldottam az alvási nehézségeimet azzal, hogy a sátorban térek nyugovóra. Hogy egyszerűen csak hiányzott az az érzés, és attól kezdve minden rendeződik. Többet alszom majd, felerősödöm, ura leszek a helyzetnek, az új életünkre összpontosítok, és gondoskodom arról, hogy Moth ne tévedjen el. Bekuckóztam a zöld házikóban a hálószoza sarkában, messze az emberektől és a világtól. Akkor még csak nem is sejtettem, hogy néhány nap múlva az ország kellős közepén találom magam, a lehető legtávolabb a tengertől és a sátortól.